

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 639/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 8 września 2020 roku w sprawie II K 1496/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut obrazy prawa procesowego, mający wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk, polegający na niewłaściwej ocenie wyjaśnień oskarżonego oraz ocenie nieosobowego materiału dowodowego w postaci informacji nadesłanej przez banki, operatorów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	teleinformatycznych oraz UM w K.;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Co do obrazu art. 7 kpk , zgodnie z którym organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, to w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 kpk wtedy tylko, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 kpk.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie			

z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 § 1 pkt 1 kpk.) - tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie III KK 415/06.

Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, że sąd rejonowy dostatecznie sprostął tym wymogom. Skarżący nie wykazał natomiast przekonująco, jakie to konkretnie zasady prawidłowego rozumowania i wobec jakiego dowodu, naruszył sąd rejonowy. Apelant położył nacisk głównie na fakt potwierdzenia osoby o danych oskarżonego i numerze jego ostatnio wydanego dowodu osobistego, jako osobie, która założyła pierwotne konto bankowe autoryzujące następne konta. Sąd odwoławczy zważył, że faktycznie jest to jedyny mocny

dowód w sprawie, którego ostatecznie nie potrafił wyjaśnić oskarżony, podnosząc jedynie, że ktoś, jakoś, musiał znać te dane i się nimi posłużył wbrew jego woli. Sąd rejonowy dostrzegł jednak i ten dowód o ocenił go w granicach określonych w art. 7 kpk, odnosząc do całości sprawy i znanych z doświadczenia życiowego szeregu sytuacji, gdy w dobrej wierze potencjalny (...) posługuje się swoim dowodem, okazując go wielu postronnym osobom i nie koniecznie urzędnikom – których działania w poszanowaniu prawa (lojalności i rzetelności) nie można podważać. Co istotne, sąd rejonowy nie pominął tego dowodu, lecz skonfrontował go z życiowym doświadczeniem i osobowością oskarżonego, jaka jawi się z akt sprawy, a ostateczne wnioski, jakie wyciągnął przekonują. Ustalenia dokonane w sprawie nie pozwalają bowiem

na jednoznaczne
zaprzeczenie
słowom T. S. o
możliwym
posłużeniu się jego
danymi do
utworzenia konta
bankowego
wykorzystywanego
następnie do
tworzenia kolejnych
kont bankowych i
innych, już stricte
oszukiwawczych,
operacji.

Z pewnością
warunku braku
uwzględnienia
innych dowodów
(innych okoliczności
sprawy), nie spełnia
brak oceny
stanowiska matki
oskarżonego, która
podała (w toku
rozpytania, bo nie
została przesłuchana
w charakterze
świadka), iż nie chce
mieć „nic wspólnego
ze sprawami syna”.
Takie podejście w/
w może być
zrozumiałe, kiedy
zważy się, jak
wiele jednostek
policji i prokuratur
poszukiwało
oskarżonego przez
kilka lat, w
tym wielokrotnie
odwiedzało matkę
oskarżonego,
zadając jej te same
pytanie o osobę T. S..

Reasumując: choć
rację należy
przyznać

skarżącemu, iż sam brak dokumentacji papierowej z podpisem osoby zakładającej pierwotne konto bankowe na dane oskarżonego - co do zasady nie przeczy możliwości ustalenia takiej, konkretnej osoby go zakładającej, to w przedmiotowej sprawie istnieje tak dużo „domniemań” w zakresie tego, kto założył konto początkowe i końcowe - na które pokrzywdzony wpłacił pieniądze, kto zamieścił oszukańcze ogłoszenie w internecie i wreszcie, kto rozmawiał z pokrzywdzonym przez telefon, że ostateczna decyzja o wydaniu wyroku uniewinniającego, przekonuje.

Wniosek

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wyrok jest słuszny, a w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności, o jakich mowa w art. 437 § 2 kpk, w szczególności wymieniona w art. 454 kpk, która uzasadniałaby uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż T. S. nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa, podczas gdy prawidłowe wartościowanie zgromadzonych dowodów (dokumentacji bankowej, informacji od operatorów świadczących usługi telekomunikacyjne, informacji od jednostek policji i UM w K.) dawały podstawę do uznania, iż zachowanie oskarżonego wyczerpywało</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	dyspozycje art. 286 § 1 kk;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Apelacja prokuratora okazała się niezasadna, albowiem podniesiony w tym zakresie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, ostatecznie należy uznać za chybiony. Wywody skarżącego prowadzą się w istocie rzeczy do ogólnikowego zanegowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy. Opierają się one jednak na bardzo subiektywnej interpretacji zebranych w sprawie dowodów i nie przedstawiają przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Natomiast dokonane przez tenże Sąd ustalenia, w pełni odpowiadają zebranym w sprawie			

dowodom, będąc
wynikiem
całościowej ich
analizy. Zważyć
trzeba, iż
przekonanie Sądu
Rejonowego o
niemożności
przypisania
sprawstwa i winy
oskarżonemu,
pozostaje pod
ochroną prawa
procesowego, jako
że nie wykracza
poza ramy zasady
swobodnej oceny
dowodów,
wyrażonej w treści
art. 7 k.p.k.
Jednocześnie zaś
konkluzje Sądu
meriti stanowią
wynik rozważenia
wszystkich
okoliczności, będąc
logicznie oraz z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy, a
przede wszystkim
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania
uzasadnione w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku.

Sąd Rejonowy
trafnie zauważył,
że brak możliwości
przypisania
oskarżonemu
popelnienia
omawianego czynu
wynika przede
wszystkim z braku
„mocnych”

dowodów, które przemawiałyby pozwalają na przełamanie zasady domniemania niewinności w prawie karnym.

W tym także miejscu sąd odwoławczy podnosi, iż w toku sprawy nie ustalono ponad wszelką wątpliwość, iż to konkretnie oskarżony otwierał (osobiście, internetowo) sporne konto bankowe w banku (...).

Oskarżony negując swoje sprawstwo wyjaśnił, iż przestępstwa nie popełnił, a jedynie w przeszłości zagubił swój dowód osobisty, przy czym było to więcej niż raz. Samo zagubienie dowodu osobistego, nawet jeśli miało miejsce więcej niż jeden raz, poza potwierdzeniem braku roztropności, czy może bardziej zorganizowania i powagi, jakie winny towarzyszyć pieczy nad własnym dokumentem potwierdzającym tożsamość - to za mało, by na podstawie tego jedyne go faktu (numeru dowodu i danych

oskarżonego)
łączącego osobę T.
S. z popełnionym
przestępstwem,
przypisać mu
odpowiedzialność
karną za
przestępstwo
oszustwa,
wymagającego
udowodnienia winy
o szczególnym jej
zabarwieniu (dolus
coloratus).
Oskarżony zagubił
dowód, co następnie
– po ujawnieniu
powyższego –
dwukrotnie
należycie zgłosił
to do właściwych
organów
państwowych.
Ponadto, jak
wyjaśnił oskarżony,
a czemu nie przeczą
zgromadzone
dowody, zastrzegł
„dane swojego
dowodu w banku”.
Nie ustalono przy
czym, którego
ewentualnie. Z
dokumentów
nadesłanych z
Urzędu Miasta w K.
wynika, iż T. S. swój
pierwszy dowód
wyrobił w 2004r.,
kiedy osiągnął
pełnoletność (nr
(...)). Następnie
zagubił go w
2010r, kiedy to
wyrobił nowy dowód
(nr (...)). Także
i ten dowód
zgubił w 2011r.
wyrabiając nowy
dokument. O tego

czasu w/w posługuje się dokumentem tożsamości dowodem nr (...), który aktualnie posiada przy sobie. Tym samym w/w zgubił dowód, co zdarza się jednak wielu osobom, a uczynił to tylko jeden raz więcej – co już, choć mało rozważne, to jednak nie jest niemożliwe. Sąd odwoławczy zważył, iż uprzednie w/w zagubienia, równie dobrze mogą potwierdzać, iż oskarżony nie należy do osób szczególnie roztropnych, a raczej lekkomyślnych i być może „roztrzepanych”, względnie przebywających w przeszłości w towarzystwie osób, które być może „pomogły” się zagubić jego dokumentom.

Sąd odwoławczy zważył, iż w zagubionych dowodach osobistych oskarżonego znajdowały się takie dane jak: imię, nazwisko i numer PESEL, które siłą rzeczy zawsze były prawdziwe. Tylko także te dane, jako prawdziwe i dotyczące

konkretnej realnej osoby były podane obok fałszywego numeru dowodu osobistego (...) przy zakładaniu nr konta (...) w A. Banku. Istotnie analiza dokumentacji związanej z założeniem w/w konta, na które pokrzywdzony wpłacił pieniądze wskazuje, iż zostało ono otworzone za pomocą internetu przez autoryzacyjny przelew z innego rachunku tj. (...) w (...) Bank (...) SA., gdzie A. Bank nie dysponuje oryginalną tj. papierową wersją z podpisem własnoręcznym klienta. W/w rachunek w (...) Bank (...) S.A.(z końcówką numeru ... (...)) został z kolei założony z rachunku o nr (...) w (...) (...) Bank (...) S.A. nie jest w posiadaniu dokumentacji papierowej związanej z jego założeniem. Numer rachunku z końcówką ... (...) dotyczy (...) i tu faktycznie przejawia się już nie tylko imię i nazwisko oskarżonego, ale także adres, czy prawidłowy numer

jego ostatniego dowodu osobistego – (...). Także jednak i tutaj brak jest dokumentów, na jakich widniałby podpis osoby go zakładającej. W sprawie ustalono historię logowań do bankowości elektronicznej, w tym numery IP komputerów, z których następowało logowanie w 2016r. Żadne z tych logowań (adresów IP) nie pokrywa się z adresami IP komputerów, z których logowała się osoba posługująca się adresem pg. (...), czyli adresem który używał przestępca. Oskarżycielowi nie udało się ustalić portów źródłowych niezbędnych dla identyfikacji użytkownika pg. (...) Do założenia tego konta, co nastąpiło w dniu 4 maja 2016r., użytkownik (...) podał także inne nazwisko, adres i wiek aniżeli dane T. S.. Również numer telefonu komórkowego przestępcy, za pomocą którego kontaktował się on z pokrzywdzonym, w żaden sposób nie łączy się z osobą oskarżonego. Dokładnie – nie

udało się ustalić danych osoby uruchamiającej ten numer.

W przedmiotowej sprawie sąd rejonowy poszerzył postępowanie dowodowe dodatkowo próbując ustalić, po uchyleniu tajemnicy zawodowej, danych użytkownika numeru (...). Pomimo podjętych prób także tych danych nie udało się ustalić.

W sprawie istnieje więc tylko jedno źródło dowodowe łączące przestępstwo z prawidłowymi danymi oskarżonego.

Powyższe dotyczy pierwotnego konta bankowego autoryzacyjnego dwa następne. Sąd odwoławczy rozważał, czy w tej sytuacji możliwym i uzasadnionym było przypisanie T. S. odpowiedzialności za ewentualną pomoc do popełnienia przedmiotowego czynu, polegającą na udostępnieniu nieustalonej osobie danych do utworzonego konta w (...), czy danych pozwalających na

skorzystanie z tego konta innej osobie - ostatecznie jednak doszedł do wniosku, iż zebrane w sprawie dowody nie pozwalały także na takie wnioski, albowiem w sposób pewny i jednoznaczny nadal nie ustalono świadomości po stronie oskarżonego, co do celu ewentualnego użyczenia swoich danych innej osobie.

Sąd odwoławczy zważył także, iż niewątpliwie sprawca przedmiotowego czynu to osoba inteligentna, cwana i przebiegła, bardzo dobrze znająca się na bankowości internetowej. Na powyższą znajomość nie wskazuje natomiast wykształcenie oskarżonego, a na przebiegłość - jego mało roztropne gubienie dokumentów. Co więcej, gdyby sprawcą oszustwa był faktycznie T. S., bardziej prawdopodobnym byłoby w tej sytuacji, że i zagubienie trzeciego dowodu osobistego - wykorzystanego do popełnienia

<p>czynu – zostałyby w tej sytuacji zgłoszone do UM w K., bądź innego organu (choćby internetowo).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrok jest słuszny, a w sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności, o jakich mowa w art. 437 § 2 kpk, w szczególności wymieniona w art. 454 kpk, która uzasadniałaby uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego jej rozpoznania.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok i wszystkie zawarte w nim rozstrzygnięcia;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 636 § 1 kpk i 9 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 8 września 2020 roku w sprawie II K 1496/18	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana